

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 6 september 2012*

”Civilrättsligt samarbete — Förordning (EG) nr 44/2001 — Verkställighet — Avslagsgrunder — Stämningsansökan har inte delgetts — Prövning av domstolen i den stat där domen görs gällande — Omfattning — Värdet av uppgifterna i intyget — Åsidosättande av grunderna för rättsordningen (ordre public) — Domstolsavgörande som inte innehåller någon motivering”

I mål C-619/10,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Augstākās tiesas Senāts (Lettland) genom beslut av den 10 december 2010, som inkom till domstolen den 29 december 2010, i målet

Trade Agency Ltd

mot

Seramico Investments Ltd,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano (referent) samt domarna M. Safjan, M. Ilešič, E. Levits och M. Berger,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 8 februari 2012,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Trade Agency Ltd, genom V. Tihonovs, zvērīnāts advokāts,
- Seramico Investments Ltd, genom J. Salims, zvērīnāts advokāts,
- Lettlands regering, genom M. Borkoveca, A. Nikolajeva och I. Kalniņš, samtliga i egenskap av ombud,
- Tysklands regering, genom T. Henze och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: lettiska.

- Irland, genom D. O'Hagan, i egenskap av ombud, biträdd av A. Collins, SC,
  - Frankrikes regering, genom G. De Bergues, B. Beaupère-Manokha och N. Rouam, samtliga i egenskap av ombud,
  - Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av P. Gentili, avvocato dello Stato,
  - Litauens regering, genom D. Kriauciūnas och R. Krasuckaitė, båda i egenskap av ombud,
  - Nederländernas regering, genom C.M. Wissels och B. Koopman, båda i egenskap av ombud,
  - Polens regering, genom M. Szpunar, M. Arciszewski och B. Czech, samtliga i egenskap av ombud,
  - Portugals regering, genom L. Inez Fernandes, i egenskap av ombud,
  - Förenade kungarikets regering, genom S. Hathaway, i egenskap av ombud, biträdd av A. Henshaw, barrister,
  - Europeiska kommissionen, genom A.-M. Rouchaud-Joët och A. Sauka, båda i egenskap av ombud,
- och efter att den 26 april 2012 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande rör tolkningen av artikel 34 punkterna 1 och 2 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Trade Agency Ltd (nedan kallat Trade Agency) och Seramico Investments Ltd (nedan kallat Seramico) angående erkännande och verkställighet i Lettland enligt förordning nr 44/2001 av en tredsdom som meddelats av High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Förenade kungariket) (nedan kallad High Court).

Tillämpliga bestämmelser

Förordning nr 44/2001

- 3 I skälen 16–18 i förordning nr 44/2001 anges följande:
  - ”(16) Det ömsesidiga förtroendet mellan de rättsvårdande myndigheterna i gemenskapen gör det berättigat att automatiskt erkänna en dom som har meddelats i en medlemsstat utan att något ytterligare förfarande behöver tillgripas, utom när erkännandet är tvistigt.
  - (17) I enlighet med samma princip om ömsesidigt förtroende måste förfarandet för att göra en dom som har meddelats i en medlemsstat verkställbar i en annan medlemsstat vara snabbt och effektivt. Därför bör verkställighetsförklaringen utfärdas närmast automatiskt efter en enkel formell kontroll av handlingarna och utan att domstolen på eget initiativ får pröva om någon av grunderna i denna förordning för att vägra verkställighet föreligger.

(18) Emellertid innebär försvarets rättigheter att svaranden bör ha möjlighet att överklaga verkställighetsförklaringen genom ett kontradiktoriskt förfarande om han anser att någon av grunderna för att vägra verkställighet föreligger. Den som söker verkställighet bör också kunna överklaga ett beslut om att vägra verkställighetsförklaring.”

4 I artikel 34 punkterna 1 och 2 i förordningen föreskrivs följande:

”En dom skall inte erkännas om

- 1) ett erkännande uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den medlemsstat där domen görs gällande,
- 2) det är en tredsdom eller en annan dom som har meddelats mot en utebliven svarande och svaranden inte har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräcklig tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, såvida inte svaranden haft möjlighet att överklaga domen men underlåtit detta,

...”

5 I artikel 35 i förordningen föreskrivs följande:

”1. En dom skall vidare inte erkännas om den strider mot bestämmelserna i avsnitten 3, 4 och 6 i kapitel II, och inte heller i de fall som avses i artikel 72.

2. Vid den behörighetsprövning som åsyftas i föregående punkt är den domstol eller myndighet som prövar frågan om erkännande bunden av de faktiska omständigheter som domstolen i ursprungsmedlemsstaten har grundat sin behörighet på.

3. Domstolens behörighet i ursprungsmedlemsstaten får inte omprövas på andra grunder än som avses i punkt 1. Behörighetsreglerna omfattas inte av de i artikel 34 punkt 1 åsyftade grunderna för rättsordningen (*ordre public*).”

6 I artikel 36 i förordningen föreskrivs följande:

”En utländsk dom får aldrig omprövas i sak.”

7 I artikel 41 i förordning nr 44/2001 föreskrivs följande:

”Domen skall förklaras vara verkställbar omedelbart efter fullgörandet av formaliteterna i artikel 53 utan någon omprövning enligt artiklarna 34 och 35. I detta skede av förfarandet skall motparten inte ges tillfälle att yttra sig över ansökan.”

8 I artikel 42 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Sökanden skall omedelbart underrättas om beslutet i anledning av ansökan om verkställighetsförklaring på det sätt som föreskrivs i den medlemsstat där verkställighet begärs. 2. Motparten skall delges verkställighetsförklaringen tillsammans med beslutet[*], såvida inte detta redan delgivits denna part.” [*I överensstämmelse med terminologin i övriga artiklar i förordningen används nedan begreppet ”domen” i stället för ”beslutet”, även när resonemanget hänför sig till denna bestämmelse. Övers. anm.]

9 I artikel 43 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Båda parter får söka ändring av beslutet i anledning av ansökan om verkställighetsförklaring.

2. Ansökan om ändring skall göras till den domstol som anges i förteckningen i bilaga III.
  3. Ansökan om ändring skall handläggas enligt bestämmelserna för kontradiktoriska förfaranden.
  4. Om motparten underlåter att inställa sig vid den domstol som handlägger ansökningen om ändring, skall bestämmelserna i artikel 26.2–26.4 tillämpas även om motparten inte har hemvist i en medlemsstat.
  5. Ansökan om ändring av verkställighetsförklaringen skall ges in inom en månad efter delgivningen av denna. Om motparten har hemvist i en annan medlemsstat än den där verkställighetsförklaringen meddelades, skall fristen för att söka ändring vara två månader och löpa från den dag då beslutet delgavs honom, antingen personligen eller i hans bostad. Fristen får inte förlängas på grund av långt avstånd.”
- 10 I artikel 45 i förordning nr 44/2001 föreskrivs följande:
- ”1. Den domstol vid vilken ansökan om ändring görs enligt artikel 43 eller 44 får avslå en ansökan om verkställighetsförklaring eller upphäva verkställighetsförklaringen endast på någon av de grunder som anges i artiklarna 34 och 35. Den skall meddela sitt avgörande utan dröjsmål.
  2. Den utländska domen får aldrig omprövas i sak.”
- 11 I artikel 54 i förordningen föreskrivs följande:
- ”Domstolen eller den behöriga myndigheten i en medlemsstat där en dom har meddelats skall på begäran av någon berörd part utfärda ett intyg på standardformuläret i bilaga V till denna förordning.”
- 12 I artikel 55 i förordningen föreskrivs följande:
- ”1. Om intyget enligt artikel 54 inte har ingivits, kan domstolen eller den behöriga myndigheten bestämma en tid inom vilken det skall inges, eller godta en likvärdig handling eller, om tillgängliga uppgifter kan anses tillräckliga, befria sökanden från skyldigheten att ge in det.
  2. Om domstolen eller den behöriga myndigheten begär det, skall en översättning av handlingarna ges in. Översättningen skall vara bestyrkt av en person som är behörig därtill i någon av medlemsstaterna.”
- 13 I punkt 4.4. i bilaga V till förordningen anges att det intyg som utfärdas av domstolarna i den medlemsstat där ett avgörande har meddelats ska innehålla uppgift om ”[d]atum för delgivning av stämningsansökan, vid tredskodom”.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 14 Seramico väckte talan vid High Court mot Trade Agency och Hill Market Management LLP, och yrkade att de skulle förpliktas att betala ett belopp på 289 122,10 GBP.
- 15 Det framgår av handlingarna i målet och de uppgifter som har lämnats av High Court att stämningsansökan delgavs svarandena den 10 september 2009.
- 16 Trade Agency inkom emellertid inte med något svaromål och High Court meddelade därför den 8 oktober 2009 en tredskodom mot Trade Agency. I domskälen anförde High Court följande: ”Ni har inte inkommit med svaromål beträffande den stämningsansökan som har delgetts Er. Ni ska därför till kändanden betala 289 122,10 GBP, jämte upplupen ränta till och med dagen för denna dom samt 130 GBP avseende rättegångskostnader. Ni ska sammanlagt betala 293 582,98 GBP till kändanden.”

- 17 Den 28 oktober 2009 ansökte Seramico hos Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa (domstol i första instans för norra delen av Riga) (Lettland) om erkännande och verkställighet i Lettland av High Courts dom. Till ansökan bifogades en kopia av nämnda dom och ett intyg upprättat i enlighet med artikel 54 i förordning nr 44/2001 (nedan kallat intyg enligt artikel 54).
- 18 Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa biföll Seramicos ansökan genom beslut den 5 november 2009.
- 19 Trade Agency överklagade detta avgörande till Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija (appellationsdomstolen i Riga, tvistemålsavdelningen) (Lettland), som avslog överklagandet genom beslut den 3 mars 2010.
- 20 Trade Agency har överklagat appellationsdomstolens avgörande till Augstākās tiesas Senāts (Lettlands högsta domstol) (nedan kallad den hänskjutande domstolen). Trade Agency har yrkat att Seramicos ansökan om erkännande och verkställighet i Lettland av High Courts dom ska avslås. Till stöd härför har bolaget bland annat anfört följande. Rätten till försvar åsidosattes under domstolsförfarandet i Förenade kungariket, eftersom bolaget inte underrättades om den talan som väckts vid High Court. Vidare strider High Courts dom uppenbart mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i Lettland, eftersom den inte innehåller någon motivering.
- 21 I det avseendet har den hänskjutande domstolen för det första anfört att det visserligen följer av syftet med artikel 54 i förordning nr 44/2001 att, när en utländsk dom åtföljs av ett intyg enligt denna artikel, den domstol som har att pröva ansökan om verkställighet endast ska utgå från de upplysningar om delgivningen med svaranden som finns i nämnda intyg, utan att kräva ytterligare bevis. Detta ligger i linje bland annat med den princip om ömsesidigt förtroende mellan de rättsvårdande myndigheterna som omtalas i skälen 16 och 17 i förordningen.
- 22 Den hänskjutande domstolen anser emellertid, med hänvisning till punkt 29 i dom av den 14 december 2006 i mål C-283/05, ASML (REG 2006, s. I-12041), att det nyss anförda inte förefaller vara förenligt med domstolens praxis. Av denna följer nämligen att enligt det system som har inrättats genom förordning nr 44/2001 säkerställs iakttagandet av en utebliven svarandes[*] rätt till försvar genom en dubbelkontroll, som utförs även av den domstol som har att pröva ansökan om erkännande eller verkställighet av den utländska domen. [*Uttrycket ”utebliven svarande” används i förevarande dom i den betydelse som uttrycket har i förordning nr 44/2001, det vill säga en svarande som inte har följt ett föreläggande att närvara vid ett sammanträde eller att avge svaromål. Övers. anm.]
- 23 Beträffande frågan huruvida High Courts dom strider mot *ordre public* i Lettland anser den hänskjutande domstolen att det finns ett samband mellan grunderna för den nationella rättsordningen och de grundläggande rättigheter som skyddas antingen av Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen) eller av Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).
- 24 Enligt den hänskjutande domstolen har Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna tolkat artikel 6.1 i Europakonventionen (som motsvaras av artikel 47 i stadgan) på så sätt att den medför en skyldighet för de nationella domstolarna att i sina avgöranden ange skälen för dem. Mot bakgrund av detta borde det vara möjligt att med stöd av artikel 34 punkt 1 i förordning nr 44/2001 vägra att erkänna en utländsk dom som strider mot denna skyldighet. Den hänskjutande domstolen är emellertid osäker på huruvida en dom som den som är aktuell i det nationella målet, vilken inte innehåller några överväganden om huruvida kändan har fog för sin talan, faktiskt strider mot artikel 47.

25 Mot denna bakgrund har den hänskjutande domstolen beslutat att vilandeförklara målet och att ställa följande frågor till domstolen:

- ”1) Om en dom som har meddelats av en utländsk domstol åtföljs av ett [intyg enligt artikel 54], men svaranden trots detta motsätter sig ett erkännande med hänvisning till att denne inte hade delgetts stämningsansökan i ursprungsmedlemsstaten, är då domstolen i den medlemsstat där domen görs gällande, när den prövar den grund för att vägra erkännande som föreskrivs i artikel 34 punkt 2 i förordning nr 44/2001, behörig att själv pröva huruvida de uppgifter som finns i intyget överensstämmer med bevisningen? Är en så omfattande behörighet för domstolen i den medlemsstat där domen görs gällande förenlig med den princip om ömsesidigt förtroende mellan de rättsvärdande myndigheterna som omtalas i skälen 16 och 17 i förordning nr 44/2001?
- 2) Är en tredskodom, i vilken domstolen avgör ett mål i sak utan att pröva vare sig föremålet eller grunden för talan, och vilken inte innehåller några överväganden om huruvida kåranden har fog för sin talan, förenlig med artikel 47 i [stadgan] eller innebär den ett åsidosättande av den rätt till en rättvis rättegång som svaranden har enligt nämnda artikel?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 26 Den första frågan har ställts för att få klarhet i huruvida artikel 34 punkt 2 i förordning nr 44/2001, som artikel 45.1 i förordningen hänvisar till, jämförd med skälen 16 och 17 i förordningen, ska tolkas på så sätt att när svaranden, med hänvisning till att denne inte delgetts stämningsansökan, ansöker om ändring av verkställighetsförklaringen av en i ursprungsmedlemsstaten meddelad tredskodom som åtföljs av ett intyg enligt artikel 54, är den domstol i den medlemsstat där domen görs gällande som har att pröva ansökan om ändring behörig att pröva huruvida de uppgifter som finns i intyget överensstämmer med bevisningen.
- 27 För att besvara denna fråga är det nödvändigt att göra en tolkning av artikel 34 punkt 2 i förordning nr 44/2001 som inte endast utgår från bestämmelsens lydelse, utan även från det system som har inrättats genom förordningen och de mål som eftersträvas med denna.
- 28 När det gäller det system som har inrättats genom förordningen, framgår det av skäl 17 i förordningen att förfarandet för att göra en dom som har meddelats i en medlemsstat verkställbar i den medlemsstat där den görs gällande endast bör omfatta en enkel formell kontroll av de handlingar som krävs för att domen ska vara verkställbar i den medlemsstat där den görs gällande (se dom av den 13 oktober 2011 i mål C-139/10, Prism Investments, REU 2011, s. I-9511, punkt 28).
- 29 När en ansökan om verkställighetsförklaring har getts in ska myndigheterna i den medlemsstat där domen görs gällande, enligt artikel 41 i förordningen, i ett första skede av förfarandet begränsa sig till att kontrollera att formaliteterna för att domen ska förklaras vara verkställbar är uppfyllda. Följaktligen får myndigheterna i detta förfarande inte pröva de faktiska eller rättsliga omständigheterna i det mål som har avgjorts genom den dom med avseende på vilken det ansöks om verkställighet (se domen i det ovannämnda målet Prism Investments, punkt 30).
- 30 Enligt artikel 42.2 i förordning nr 44/2001 ska emellertid motparten delges verkställighetsförklaringen, eventuellt tillsammans med den i ursprungsmedlemsstaten meddelade domen, om denna ännu inte har delgetts motparten.

- 31 Enligt artikel 43 i förordning nr 44/2001 kan således den berörda svaranden, i ett andra skede av förfarandet, ansöka om ändring av verkställighetsförklaringen hos domstol. De grunder för att avslå en ansökan om verkställighetsförklaring som kan åberopas anges uttryckligen och uttömmande i artiklarna 34 och 35 i förordning nr 44/2001, till vilka det hänvisas i artikel 45 i förordningen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Prism Investments, punkterna 32 och 33).
- 32 Den avslagsgrund som avses i artikel 34 punkt 2 i förordning nr 44/2001, som artikel 45.1 i förordningen hänvisar till, syftar närmare bestämt till att genom ett system med dubbelkontroll säkerställa att den uteblivna svarandens rättigheter iaktas under det förfarande som inletts i ursprungsmedlemsstaten (se domen i det ovannämnda målet ASML, punkt 29). Systemet med dubbelkontroll innebär att domstolen i den medlemsstat där domen görs gällande är skyldig att avslå en ansökan om verkställighetsförklaring av en utländsk tredskodom eller – vid ansökan om ändring – upphäva verkställighetsförklaringen, om den uteblivna svaranden inte har delgetts stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräcklig tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, såvida inte denne haft möjlighet att överklaga domen till en domstol i ursprungsmedlemsstaten men underlåtit att göra detta.
- 33 I detta sammanhang är frågan huruvida den uteblivna svaranden har delgetts stämningsansökan en relevant sakfråga vid den helhetsbedömning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juni 1981 i mål 166/80, Klomps, REG 1981, s. 1593, punkterna 15 och 18) som ska göras av domstolen i den medlemsstat där domen görs gällande, för att avgöra huruvida svaranden har haft tillräckligt med tid för att förbereda sitt svaromål eller för att vidta de åtgärder som krävs för att undvika en tredskodom.
- 34 Det ska dock påpekas att det förhållandet att den utländska domen åtföljs av ett intyg enligt artikel 54 inte kan begränsa omfattningen av den bedömning som enligt systemet med dubbelkontroll ska göras av domstolen i den medlemsstat där domen görs gällande när den prövar den avslagsgrund som anges i artikel 34 punkt 2 i förordning nr 44/2001.
- 35 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 31 i sitt förslag till avgörande finns det inte någon bestämmelse i förordning nr 44/2001 som uttryckligen förbjuder domstolen i den medlemsstat där en dom görs gällande att pröva riktigheten av sakuppgifterna i ett intyg enligt artikel 54. Förbudet mot omprövning i sak gäller enligt artiklarna 36 och 45.2 i förordningen nämligen endast det i ursprungsmedlemsstaten meddelade domstolsavgörandet.
- 36 I likhet med vad generaladvokaten har anfört i punkt 35 i sitt förslag till avgörande kan det vidare konstateras att den domstol eller den myndighet som är behörig att utfärda ett intyg enligt artikel 54 inte alltid är den som har meddelat det avgörande som det begärs verkställighet av, varför nämnda sakuppgifter endast kan vara vägledande och ha ett upplysningsvärde. Detta följer även av att nämnda intyg inte alltid behöver ges in. Om något intyg inte ges in, gäller enligt artikel 55 i förordning nr 44/2001 att den domstol, i den medlemsstat där domen görs gällande, som är behörig att utfärda verkställighetsförklaringen får godta en likvärdig handling eller, om tillgängliga uppgifter kan anses tillräckliga, befria sökanden från skyldigheten att ge in det.
- 37 I punkt 44 i sitt förslag till avgörande har generaladvokaten även anfört att upplysningarna i ett intyg enligt artikel 54, såsom framgår av själva lydelsen av bilaga V till förordningen, endast består i "[d]atum för delgivning av stämningsansökan, vid tredskodom". Här nämns inga andra uppgifter med hjälp av vilka det kan kontrolleras huruvida svaranden har getts möjlighet att förbereda sitt svaromål, som till exempel det sätt på vilket delgivning har skett eller svarandens adress.
- 38 Domstolen i den medlemsstat där en dom görs gällande är följaktligen behörig att i samband med prövningen av den avslagsgrund som anges i artikel 34 punkt 2 i förordning nr 44/2001, som artikel 45.1 i förordningen hänvisar till, göra en självständig bedömning av samtlig bevisning och att därmed, i förekommande fall, kontrollera huruvida de uppgifter som finns i ett intyg enligt artikel 54

överensstämmer med bevisningen, för att för det första pröva huruvida den uteblivna svaranden har delgetts stämningsansökan och för det andra pröva huruvida denna eventuella delgivning har skett i tillräcklig tid och på ett lämpligt sätt för att svaranden ska kunna förbereda sitt svaromål.

- 39 Denna bedömning bekräftas av de mål som eftersträvas med förordning nr 44/2001.
- 40 Det framgår nämligen av skälen 16 och 17 i förordning nr 44/2001 att bestämmelserna om erkännande och verkställighet i denna förordning vilar på ett ömsesidigt förtroende mellan de rättsvärdande myndigheterna i Europeiska unionen. Ett sådant förtroende förutsätter inte enbart att de domar som har meddelats i en medlemsstat erkänns automatiskt i en annan medlemsstat, utan även att förfarandet för att göra en dom verkställbar i en annan medlemsstat är snabbt och effektivt (se domen i det ovannämnda målet Prism Investments, punkt 27).
- 41 I detta sammanhang erinrar domstolen om att ett intyg enligt artikel 54 just har till syfte att göra det lätt att i ett första skede av förfarandet utfärda en förklaring om verkställighet av det i ursprungsmedlemsstaten meddelade avgörandet. Såsom uttryckligen anges i skäl 17 i förordning nr 44/2001 ska verkställighetsförklaringen utfärdas närmast automatiskt.
- 42 Det framgår emellertid av fast rättspraxis att detta mål inte får uppnås på bekostnad av att rätten till försvar på något sätt försvagas (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet ASML, punkterna 23 och 24 samt där angiven rättspraxis).
- 43 Domstolen har nämligen redan slagit fast att det uttryckligen framgår av skälen 16–18 i förordning nr 44/2001 att förordningens system för att ansöka om ändring av beslut om erkännande eller verkställighet av ett avgörande har till syfte att åstadkomma en lämplig jämvikt mellan å ena sidan det ömsesidiga förtroendet mellan de rättsvärdande myndigheterna i unionen och å andra sidan iakttagandet av rätten till försvar, som innebär att svaranden i förekommande fall måste ha möjlighet att överklaga verkställighetsförklaringen genom ett kontradiktoriskt förfarande om denne anser att någon av grunderna för att avslå ansökan om verkställighetsförklaring föreligger (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 april 2009 i mål C-420/07, Apostolides, REG 2009, s. I-3571, punkt 73).
- 44 Det är för detta andra skede av förfarandet i den medlemsstat där en dom görs gällande, vilket äger rum endast om svaranden ansöker om ändring av verkställighetsförklaringen, som det i förordning nr 44/2001 har inrättats ett system med dubbelkontroll, såsom angetts ovan i punkt 32. Syftet med detta system är att säkerställa att den uteblivna svarandens rättigheter iaktas inte bara under förfarandet i ursprungsmedlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet ASML, punkt 30), utan även under verkställighetsförfarandet i den medlemsstat där domen görs gällande (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet ASML, punkt 31).
- 45 Omfattningen av den prövningsbefogenhet som tillkommer domstolen i den medlemsstat där en dom görs gällande kan således inte inskränkas enbart av det skälet att ett intyg enligt artikel 54 har getts in, eftersom detta skulle innebära att den kontroll som den domstolen ska göra förlorade all ändamålsenlig verkan. Därmed skulle det även bli omöjligt att uppnå förordningens mål att säkerställa iakttagandet av rätten till försvar, vilket anges i skäl 18 i densamma.
- 46 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 34 punkt 2 i förordning nr 44/2001, som artikel 45.1 i förordningen hänvisar till, jämförd med skälen 16 och 17 i förordningen, ska tolkas på så sätt att när svaranden, med hänvisning till att denne inte delgetts stämningsansökan, ansöker om ändring av verkställighetsförklaringen av en i ursprungsmedlemsstaten meddelad tredsdom som åtföljs av ett intyg enligt artikel 54, är den domstol, i den medlemsstat där nämnda dom görs gällande, som har att pröva ansökan om ändring behörig att pröva huruvida de uppgifter som finns i intyget överensstämmer med bevisningen.

Den andra frågan

- 47 Den andra frågan har ställts för att få klarhet i huruvida artikel 34 punkt 1 i förordning nr 44/2001, som artikel 45.1 i förordningen hänvisar till, ska tolkas på så sätt att domstolen i den medlemsstat där en dom görs gällande, med stöd av bestämmelsen om *ordre public*, får avslå en ansökan om verkställighetsförklaring av en tredskodom, varigenom domstolen i ursprungsstaten har avgjort ett mål i sak utan att pröva vare sig föremålet eller grunden för talan och vilken inte innehåller någon bedömning av huruvida kändanden har fog för sin talan, med hänvisning till att domen strider mot svarandens rätt till en rättvis rättegång enligt artikel 47 i stadgan.
- 48 Domstolen erinrar inledningsvis om att det följer av fast praxis att artikel 34 punkt 1 i förordning nr 44/2001 ska tolkas restriktivt, eftersom den utgör ett hinder för genomförandet av ett av de grundläggande målen med denna förordning, och att bestämmelsen om *ordre public* i artikel 34 punkt 1 i förordningen därför endast ska tillämpas i undantagsfall (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet *Apostolides*, punkt 55 och där angiven rättspraxis).
- 49 Av likaledes fast praxis följer att även om det i princip står medlemsstaterna fritt att, med stöd av förbehållet i artikel 34 punkt 1 i förordning nr 44/2001, i enlighet med sina nationella värderingar bestämma vilka krav som grunderna för rättsordningen ställer, omfattas gränserna för begreppet *ordre public* av tolkningen av förordning nr 44/2001 (se dom av den 28 mars 2000 i mål C-7/98, *Krombach*, REG 2000, s. I-1935, punkt 22, av den 11 maj 2000 i mål C-38/98, *Renault*, REG 2000, s. I-2973, punkt 27, och domen i det ovannämnda målet *Apostolides*, punkt 56). Det ankommer således inte på domstolen att definiera vad som utgör *ordre public* i en medlemsstat, utan snarare att kontrollera gränserna inom vilka en domstol i en medlemsstat kan tillämpa detta begrepp för att inte erkänna en dom från en annan medlemsstat (se domarna i de ovannämnda målen *Krombach*, punkt 23, *Renault*, punkt 28, och *Apostolides*, punkt 57).
- 50 Förbudet i artiklarna 36 och 45.2 i förordning nr 44/2001 mot att ompröva den utländska domen i sak innebär att domstolen i den stat där domen görs gällande inte får avslå en ansökan om erkännande eller verkställighet av denna dom av det enda skälet att den rättsregel som har tillämpats av domstolen i ursprungsstaten skiljer sig från den bestämmelse som skulle ha tillämpats av domstolen i den stat där domen görs gällande, om målet hade anhängiggjorts där. Likaså får domstolen i den stat där domen görs gällande inte kontrollera om domstolen i ursprungsstaten har gjort en riktig rättslig bedömning och en riktig bedömning av de faktiska omständigheterna (se domarna i de ovannämnda målen *Krombach*, punkt 36, *Renault*, punkt 29, och *Apostolides*, punkt 58).
- 51 En tillämpning av bestämmelsen om *ordre public* i artikel 34 punkt 1 i förordning nr 44/2001 kan således endast komma i fråga i det fall då erkännandet eller verkställandet av den dom som har meddelats i en annan medlemsstat på ett icke godtagbart sätt skulle innebära en konflikt med rättsordningen i den stat där domen görs gällande, eftersom det skulle strida mot en grundläggande princip. Det sistnämnda innebär att det måste vara fråga om ett uppenbart åsidosättande av en rättsregel som anses vara av grundläggande betydelse i rättsordningen i den stat där domen görs gällande eller av en rättighet som anses vara en grundläggande rättighet i denna rättsordning (se domarna i de ovannämnda målen *Krombach*, punkt 37, *Renault*, punkt 30, och *Apostolides*, punkt 59).
- 52 Rätten till en rättvis rättegång, som det hänvisas till i tolkningsfrågan, följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner, och har bekräftats i artikel 47 andra stycket i stadgan. Av förklaringen till den bestämmelsen framgår att den motsvarar artikel 6.1 i Europakonventionen (se dom av den 22 december 2010 i mål C-279/09, *DEB*, REU 2010, s. I-13849, punkt 32).

- 53 Domstolen har i detta avseende slagit fast att rätten till en rättvis rättegång kräver att ett domstolsavgörande innehåller en motivering, för att svaranden ska kunna förstå skälen till att domstolen har dömt till dennes nackdel och på ett ändamålsenligt och effektivt sätt kunna föra talan mot ett sådant avgörande (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet ASML, punkt 28).
- 54 Härav följer att en domstol i den medlemsstat där domen görs gällande i princip har rätt att anse att en tredskodom, i vilken domstolen i ursprungsstaten inte har gjort någon bedömning av vare sig föremålet eller grunden för talan och vilken inte innehåller någon bedömning av huruvida käranden har fog för sin talan, utgör en inskränkning av en grundläggande rättighet i den medlemsstatens rättsordning.
- 55 Domstolen har emellertid slagit fast att de grundläggande rättigheterna inte är absoluta, utan de får inskränkas, under förutsättning att inskränkningarna faktiskt tillgodoser ändamål av allmänintresse som eftersträvas med de aktuella åtgärderna och inte utgör en uppenbar kränkning av de garanterade rättigheterna som inte står i proportion till det eftersträvade målet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juni 2006 i mål C-28/05, Dokter m.fl., REG 2006, s. I-5431, punkt 75, av den 2 april 2009 i mål C-394/07, Gambazzi, REG 2009, s. I-2563, punkt 29, och av den 18 mars 2010 i de förenade målen C-317/08–C-320/08, Alassini m.fl., REU 2010, s. I-2213, punkt 63).
- 56 I förevarande fall har Förenade kungarikets regering påpekat att en tredskodom, som den i det nationella målet aktuella domen från High Court, får meddelas endast om två villkor är uppfyllda. Det första villkoret är att svaranden har delgetts – och att käranden har gett in – stämningsansökan ("claim form") samt en detaljerad redogörelse för yrkandena, grunderna och bakgrunden till tvisten ("particulars of claim"), till vilken det på ett underförstått sätt hänvisas i själva avgörandet. Det andra villkoret är att svaranden inte i rätt tid har kommit in med svaromål eller tillkännagett sin avsikt att göra detta, trots att svaranden i vederbörlig ordning har underrättats om att talan har väckts mot denne.
- 57 I Förenade kungarikets processrättsliga system är syftet med tredskodomar att säkerställa en god rättskipning genom att rättsprocesser som rör obestridda fordringar genomförs på ett snabbt, effektivt och mindre kostsamt sätt.
- 58 Ett sådant syfte kan visserligen i sig rättfärdiga en inskränkning i rätten till en rättvis rättegång, vad gäller kravet på att ett domstolsavgörande ska innehålla en motivering.
- 59 Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen att mot bakgrund av de konkreta förhållandena i det nationella målet pröva huruvida den inskränkning som gäller i Förenade kungarikets processrättsliga system uppenbart inte står i proportion till det eftersträvade målet (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Gambazzi, punkt 34).
- 60 I det avseendet gör domstolen, i likhet med vad generaladvokaten har gjort i punkt 83 i sitt förslag till avgörande, bedömningen att motiveringsskyldigheten kan vara olika omfattande beroende på vilken typ av domstolsavgörande det är fråga om. Skyldighetens omfattning måste därför prövas mot bakgrund av det aktuella förfarandet i sin helhet och samtliga relevanta omständigheter samt med beaktande av de processrättsliga skyddsregler som gäller för det aktuella avgörandet, för att det ska kunna fastställas huruvida dessa regler ger berörda personer en möjlighet att på ett ändamålsenligt och effektivt sätt föra talan mot avgörandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 maj 2006 i mål C-341/04, Eurofood IFSC, REG 2006, s. I-3813, punkt 66, och domen i det ovannämnda målet Gambazzi, punkterna 40, 45 och 46).
- 61 Såsom generaladvokaten har anfört i punkterna 88 och 89 i sitt förslag till avgörande medför detta, i det nationella målet, att den hänskjutande domstolen får göra en bedömning särskilt av huruvida, och i vilken omfattning, Trade Agency hade fått kännedom om Seramicos detaljerade redogörelse för

yrkandena, grunderna och bakgrunden till tvisten och av vilka rättsmedel som stod till Trade Agencys förfogande efter det att tredskodomen hade meddelats, för att ansöka om ändring eller upphävande av tredskodomen.

- 62 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artikel 34 punkt 1 i förordning nr 44/2001, som artikel 45.1 i förordningen hänvisar till, ska tolkas på så sätt att domstolen i den medlemsstat där en dom görs gällande inte, med stöd av bestämmelsen om *ordre public*, får avslå en ansökan om verkställighetsförklaring av en tredskodom, varigenom domstolen i ursprungsstaten har avgjort ett mål i sak utan att pröva vare sig föremålet eller grunden för talan och vilken inte innehåller någon bedömning av huruvida kändanden har fog för sin talan, såvida den förstnämnda domstolen inte efter en helhetsbedömning av det aktuella förfarandet och mot bakgrund av samtliga relevanta omständigheter finner att tredskodomen på ett uppenbart och oproportionerligt sätt kränker svarandens rätt till en rättvis rättegång enligt artikel 47 andra stycket i stadgan, på grund av att det är omöjligt att på ett ändamålsenligt och effektivt sätt föra talan mot domen.

Rättegångskostnader

- 63 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Artikel 34 punkt 2 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, som artikel 45.1 i förordningen hänvisar till, jämförd med skälen 16 och 17 i förordningen, ska tolkas på så sätt att när svaranden, med hänvisning till att denne inte delgetts stämningsansökan, ansöker om ändring av verkställighetsförklaringen av en i ursprungsmedlemsstaten meddelad tredskodom som åtföljs av ett intyg enligt artikel 54 i förordningen, är den domstol, i den medlemsstat där nämnda dom görs gällande, som har att pröva ansökan om ändring behörig att pröva huruvida de uppgifter som finns i intyget överensstämmer med bevisningen.**
- 2) **Artikel 34 punkt 1 i förordning nr 44/2001, som artikel 45.1 i förordningen hänvisar till, ska tolkas på så sätt att domstolen i den medlemsstat där en dom görs gällande inte, med stöd av bestämmelsen om *ordre public*, får avslå en ansökan om verkställighetsförklaring av en tredskodom, varigenom domstolen i ursprungsstaten har avgjort ett mål i sak utan att pröva vare sig föremålet eller grunden för talan och vilken inte innehåller någon bedömning av huruvida kändanden har fog för sin talan, såvida den förstnämnda domstolen inte efter en helhetsbedömning av det aktuella förfarandet och mot bakgrund av samtliga relevanta omständigheter finner att tredskodomen på ett uppenbart och oproportionerligt sätt kränker svarandens rätt till en rättvis rättegång enligt artikel 47 andra stycket i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, på grund av att det är omöjligt att på ett ändamålsenligt och effektivt sätt föra talan mot domen.**

Underskrifter